

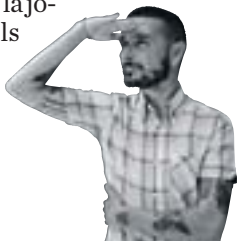
Música blanca

Vaig descobrir el *bacalao* l'any 1990, a la base de submarins de Cartagena. Els valencians parlaven d'una música de ball miraculosa que es deia *bacalao*, senyant-se quan sonava el nom de cada tabernacle: Chocolate, ACTV, Barraca. Dibueixaven els logos als *petates* com si fossin escuts dinàstics: ratpenats rampants en un camp de mesalina. Quan vaig tornar de permís a Barcelona explicant això, els meus amics van creure que patia un brot psicòtic. Era una escena tan local que, exceptuant alguns espavilats, a casa ningú n'havia sentit a parlar.

Malgrat el nom aquàtic i hispànic, als cassetts d'aquells nanos hi sonava rock sinistre, *synthpop*, industrial... tot anglosaxó. "Música blanca per a blancs", com diuen (inquietantment) al llibre *iBacalao!* de Luis Costa, publicat recentment per Contra. Per descomptat, el 1990 jo no feia servir cap d'aquests termes. Per a mi encara formaven part de Tot Allò Que No M'agradava. Tenia divuit anys, i la majoria de les meves decisions tàctiques es prenien en un búnquer mental sense conductes de ventilació. Com que no veia punts de contacte amb allò (més enllà d'una afició innata per certs fàrmacs), vaig oblidar ben ràpid el *bacalao*.

I, tanmateix, érem iguals, en rituals i emoció i afiliació. *Fiesteros*, *skins*, *rockers*, gòtics, *mods*, *punks*: tots units per la creença irracional en el poder redemptor de la música pop, la roba grotesca, el ball epilèptic i la il·lusió (no gaire meditada) que seríem *teenagers* sempre.

El llibre *iBacalao!* m'ha ajudat a recordar la sensació d'esperar aquell últim tema de la nit amb els braços tan oberts que fa mal. Cançons que fan oblidar l'alienació, el desamor, l'odi; cançons que et salven. Els *fiesteros* parlen de vibrar amb la remescla que Fran Leaners feia a Spook dels Waterboys i Death in June, i no importa si les seves cançons són les meves. "Una erupció de gent amb l'ànima familiar", va dir Jim Dodge. Parlava dels *beats*, però seria aplicable a tants llocs, tants anys. El so de la joventut. Si tanco els ulls, encara puc sentir-lo, fent BUMBA-BUMBA al meu pit. ♦

KIKO AMAT
ESCRIPTOR